

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரி.

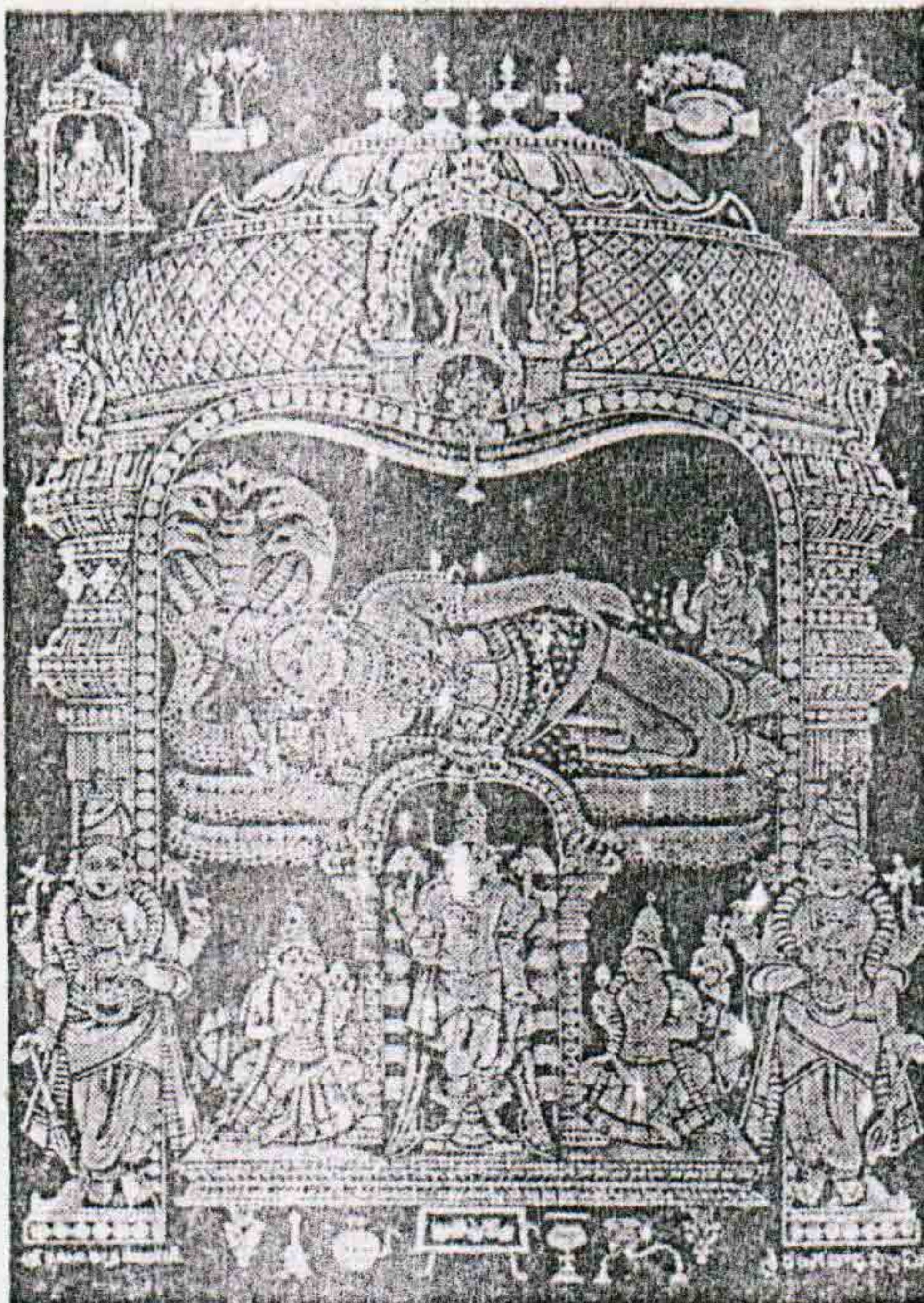
மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

225

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சுபகிருது — புரட்டாசி

SEPTEMBER - 1962

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुषीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஸஹரீ.

225

சுபகிருது

-- பத்ராதிபர்கள் --

1962

புரட்டாசி

ஸ்ரீகாஞ்சி பி. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

SEPTEMBER

अनवद्यह्यसूकीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

“வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம்.”

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஐநகசக்ரவர்த்தி தன் திருமாளிகையிலே வளர்ந்துவந்தவனும், பெரிய பிராட்டியின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமுமான ஸீதாபிராட்டியை இராமபிரானுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்குமிடத்து “இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ” என்று சொல்லிக் கொடுத்ததாக வான்மீகி பகவான் எழுதியுள்ளார். இதையடியொற்றிக் கம்பரும் “கோமகன்முன் சனகன் குளிர் நன்னீர், பூமகளும் பொருளும் மென நீயென், மாமகள் தன்னொடு மன்னுதியென்னுத், தாமரையன்ன தடக்கையினீந்தான்” என்றனர். இவ்விரு கவிகளும், ஐநக சக்ரவர்த்தி ஸீதாபிராட்டியைத் தன் மகளாகக் கூறிக் கந்யகாப்ரதானம் செய்ததாகச் சொல்லி வைத்தார்கள். கம்பர் கூறியது பற்றி விசாரமில்லை; அவர் முதலா லாகிய வான்மீகத்தை அடியொற்றிப் பேசுவராதலால் “வான்மீகி முனிவர் கூறியபடியே அவர் கூறினார்” என்று சொல்லிவிடலாம். * தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்பர பஸ்யதி யென்று வரம் பெற்றவரான அவ்வான்மீகி முனிவர் “மம ஸுதா” என்று ஐநக சக்ரவர்த்தி கூறியதாகக் கூறியது பொருந்துமோ? என்று விசாரிக்கப் ப்ராப்தமாகிறது.

ஐநக சக்ரவர்த்தி ஸாமான்ய மஹாராஜரல்லர். தத்வவித்துக்களில் அக்ரேஸரரென்று புகழ்பெற்றவர். யாஜ்ஞவல்க்ய மஹர்ஷி பக்கலில் நெடுங்காலம் கேட்டவர். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் இம் மஹாராஜரைப் பற்றியருளிச் செய்யுமிடத்து “வேந்தர்தலைவன் சனகராசன்” என்கிறார். ‘வேந்தர் தலைவன்’ என்பதற்கு ராஜாதிராஜர் என்பதும்பட்டும் பொருளன்று; ‘வேதாந்தர்’ என்கிற சொல் இடைக் குறையாகி வேந்தரென்றிருப்ப தாகக்கொண்டு வேதாந்திச்சரேஷ்டரென்று பொருளுரைக்கவும் தகுதியுண்டு. உண்மையில் மஹா வேதாந்தியன்றோ ஐநக சக்ரவர்த்தி. அவர் ஸீதா பிராட்டியை ‘மம ஸுதா’ என்று சொல்லியிருப்பரா? சொல்வது பொருந்துமா? ஸீதை உண்மையில் அவருடைய மகளாயி ருந்தாலாவது அங்ஙனம் சொல்லலாம். அவர் யஜ்ஞபூமியை யுழும்போது கிடைத்தவ ளன்றோ அவள். ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியே யிவள் என்னும் தத்துவமுமுணர்ந்தவர். அவ்

வுணர்ச்சிக்கு ஏற்ப இவர் சொல்லத்தக்க வார்த்தை 'மம ஸுதா' என்பதன்றே. "உம் முடைய தேவியார் இங்கே வந்து ஒளித்திருக்கிறாள், அவளைப் பரிசுரஹித்துக் கொள்ளும்" என்று சொல்லுவதன்றே அடைவு. அஹங்கார மமகாரங்கள் ந்யாஜ்ய மென்றறிந்த விவர் மம ஸுதா என்று சொன்னது என்ன கருத்தினால்? என்று விசாரிப்பது யுக்தமே.

இதற்கு விடை கூறுதும் கேண்மின். இராமபிரான் உண்மையில் நாராயணமூர்த்தி யாயிருந்தும் அப்பெருமானை நோக்கி அமரர்கள் *பவாந் நாராயணோ தேவ: * என்று உண்மையைச் சொன்னார்கள். அதைப் பெருமான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம் * என்றிருக்கும் பெருமானுக்கு நாராயணத்வத்திற்காட்டிலும் தசரதாத்மஜத்வமே உகப்பு என்பது அவதார ரஹஸ்யத்திற்கேற்ற தத்துவம். விச்வாமித்திர முனிவர் தசரத சக்ரவர்த்தியிடம் வந்து ஸதஸ்ஸில் "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம்" என்று சொன்னாராயினும் அப்பெருமானை ஏகாந்தத்தில் திருப்பள்ளியுணர்த்தும் போது "கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம..... உத்திஷ்ட நரசார்தால!" என்றன்றே பேசினார். "உத்திஷ்ட தேவதேவேஸ!" என்று சொல்லியிருக்கலாமே; ஏன் சொல்லவில்லை? 'தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஐரிகள் போலே' என்று ஆசார்யஹ்ருதயத் திலருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் அவதாரங்களில் நாராயணத்வத்தையும் தேவாதி தேவத்தையும் நிந்தையாக நினைப்பவனே யல்லது துதியாக நினைப்பவனல்லன் என்பது மருமம்.

இவ்வாறாகவே பிராட்டியும் தான் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியாயிருக்குமிருப்பை வெறுத்து ஒருவருடைய அபிமானத்திலே யொதுங்கி ஐநகாத்மாஜா, ஜாநகி, வைதேஹி என்னுமிப் புடைகளிலே திருநாமம் பெற்று மகிழ்வேணுமென்றாயிற்று இந்நிலத்திலே வந்து பிறந்தது. "குன்றாத வாழ்வான வைகுந்த-வான்போகத் தன்னை யிகழ்ந்து ஆண்டாள் ஆழ்வார் திருமகளாராய் அவதரித்ததாக" மணவான மாமுனிகள் அருளிச்செய்ததையும், "பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண் பிள்ளை வாழியே" என்று ஆண்டாளுக்கு வாழிதிருநாமம் அமைத் திருக்குமதிஸபத்தையும் இங்கு நினைப்பது. ஆண்டாளுக்கும் பெரியாழ்வார்க்கும் எவ்வளவு ஸம்பந்தமென்னில்; ஸீதா பிராட்டிக்கும் ஐநக சக்ரவர்த்திக்கு என்ன ஸம்பந்தமே யன்றே. ஆண்டாள் தனக்குப் பெரியாழ்வாருடைய ஸம்பந்தத்தையே ஏற்றமாக நினைத்திருந்த வாற்றை "பட்டர்பிரான் கோதை" "புகழையார்கோன் விட்டு சித்தன் கோதை" என்றே பலகாலும் சொல்லி வெளியிட்டனள். இவ் வண்ணமாகவே ஸீதாபிராட்டியும் *துஹிதா ஐநகஸ்யாஹம் வைதேஹஸ்ய மஹாத்மாந: * என்று சொல்லித் தனக்கு ஐநகாத்மா ஜாத்வத்திலுள்ள உகப்பை வெளியிட்டாள். ஆக, ஐநக சக்ரவர்த்தி ஸீதாவிவாஹ ஸமயத்தில் *இயம் ஸீதா மம ஸுதா * என்று சொன்னது பிராட்டியின் திருவுள்ளவுகப்பை நோக்கியே யென்றதாயிற்று.

இந்த வியாஸத்திற்கு நாமிட்ட மகுடம் "வேந்தர் தலைவன் கய்காதானம்" என்பது. இது ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின் அருவாதம். திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் *தாள் களை யெனக்கே * என்னும் பாகரத்தில் "என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்" என்றருளிச் செய்ததற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேந்தர் தலைவன் கய்காதானம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து அர்த்த விஸேஷம் வியாக்கியானத்திலுய்த்துணரத் தக்கது.

திவ்ய தேசாநுபவம்

(மலைநாடு)

திருவண்பரிசாரம்

(முன் தொடர்ச்சி.)

இத்தகைய திருவடிகளின் கீழே, நின்றே யாட்செய்ய நீ கொண்டருள நினைப்பது என்றே? என்று வினவுகின்றார். இந்த வினாவில் மிகச் சிறந்ததொரு நூற்கொள்கை விளங்கும். (அதாவது) எம்பெருமான் திருவடிகளில் நாமாக அடிமை செய்யப்படுவது தகுதியன்று; ஆனகிடக்க அதன் மேலே நாமாக ஏற நினைத்தால் என்னாகும்? யானைப்பாகனுடைய அனுமதியின்றியே ஏறலாகா தன்றோ. அதுபோல பெருமானுடைய அனுமதி கொண்டே நாம் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பது நூற்கொள்கை. இவ்வாழ்வார் தாமே “ஏவ மற்றமரராட் செய்வார்” என்றருளிச் செய்தது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. பூராமாயணத்தில் “க்ரியதாபிதி மாம் வத” என்று சொல்லி இளையபெருமாள் காட்டின சாஸ்திரார்த்தமிது. அது தோன்றவே “நீ கொண்டருள நினைப்பது என்றே?” என்கிறாரிங்கு. நின்றே யாட்செய்கையாவது நிலை நின்று ஆட்செய்கை. ‘உட்கார்ந்து கொண்டு ஆட் செய்யலாகாது, நின்றனுகொண்டே ஆட் செய்யவேண்டும்’ என்கிறதன்று. நின்று என்பதற்கு நிலைநின்று என்று பொருள். அற்ப படை விரும்பி ஆட்செய்தால் அப்பலன் கைபுகுந் ததும் அகன்றொழிய நேரும். அடிமை செய்கையையே பலனாகக்கொண்டால் நிலை நின்று அடிமை செய்யலாகுமென்க.

இங்ஙனே ஆழ்வார் வினவவும் எம்பெருமான் இதற்கு மறு மொழியொன்றும் கூறிற்றில்ன்: இதற்கு என்ன காரணமிருக்கு மென்று ஆழ்வாராராய்ந்தார். ‘கருமயோகம் ஞானயோகம் பக்தி யோகம் முதலிய ஒருவகை யுபாயத்திலும் தொடர்பு அற்றவுமக்கு நான் என்ன மறுமாற்ற முரைப்பது!’ என்றிருந்தா னெம்பெருமான் என்று கொண்ட ஆழ்வார் குன்றேழ்பார்மென்று தொடர் கிப் பின்னடிகள் கூறுகின்றார் எம்பெருமானுக்கு சமாதானமாக. பிரானே! தாவியன்றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக் கொண்டாயே! (அதாவது) சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியின்றியே எல்லா தலையிலும் திருவடியை வைத்தருளினாயே ஒரு காலத்தில், அது யாரிடத்தில் என்ன கைம்முதல் கண்டு செய்தது? என்று எம்பெருமானை நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார்போலும். பெருமானே! நீ திருவண்பரிசாரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்புக்கே நான் பரியவேண்டியிருக்க. அதற்கு மேலே அதிமாநுஷமான செயலையும் நீ செய்தருளினால் நான் பரியாதிருக்க முடியுமோ? என்னுங் கருத்தினால் உலகனந்த சரிதையை யெடுத்தரைக்கின்றார் என்றுங் கொள்ளலாம். கையும் திருவாழியுமான திருமாலே! ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு கல்லுங்கரடுமான பூமியை நீயளந்த சிரமந்தீர நான் உன் திருவடிகளைக் கட்டி உபசாரம் பண்ணப்பெறும் நான் என்று கொல்? என்று கேட்டாராயிற்று.

9. திருமால் நான்கு செஞ்சடை யானென் நிவர்கள், எம் பெருமான் தன்மையை யாரறிகிற்பார் பேசியென்? ஒருமாமுதல்வா! ஊழிப்பிரான்! என்னையாளுடை கருமேனிய நென்பன் என்காதல் கலக்கவே.

திருமாலே! பிரமனென்றும் உருத்திரனென்றும் சொல்லப்படுகிற விவர்களில் யார்தாம் எம் பெருமானை வன்னுடைய ஸௌகுமார்யப் பெருமையை அறியவல்லார்? இது சொல்லி என்ன

பயனுண்டு? ஒப்பற்ற ஸகல ஜகத்காரண பூதனானவனே! ஸர்வஸ்வாமியே! என்னுடைய பிரேமமானது நெஞ்சைக் கலக்க 'என்னை யடிமைநொண்ட கரிய கோலத் திருவுருவனே! என்றிவ் வளவேயன்றோ நானுஞ் சொல்லவல்லேன்—என்பது பதப்பொருள். இனி விசேஷவுரை கேளீர்.

கீழ்ப்பாசரங் கேட்ட எம்பெருமான் ஆழ்வாரை நோக்கி 'ஆழ்வீர்! நமக்குப்பரிந்து காப்பிட வேண்டுமென்னு மவா உமக்குள்ளது என்பதை நன்கறிந்துகொண்டேன்; நமக்குப் பரிவார் பல ருண்டே; பிரமன் முதலான தேவர்கள் பலருளரே; அப்படியிருக்க, நீர் ஏதுக்குத் துடிக்கிறீர்? என்று கேட்டான். அதற்கு ஆழ்வார் சொல்லுவது: பிரானே? பிரமன் முதலானருளரென்பதை நானறிபேனா? அவர்கள் உன்னுடைய ஸுகுமாரத் தன்மையை அறியப்பிறந்தவர்களோ? என்று.

இப்போது ஆழ்வார் திருவண்பரிசாரத் தெம்பெருமானுடைய ஸௌகுமார்யத்திலீடுபட் டன்றோ துடிக்கிறார்; இந்தத் துடிப்பு மற்று யார்க்கும் இராதென்பது ஆழ்வாருடைய உறுதி. எம்பெருமான் பராத்பரன், பரமகாருணிகன், ஸகல ஜகத்காரணபூதன் என்று இவை முதலான பெருமைகளை யறிந் திருப்பார் பலர் இருக்கலாம்; அவன் பரமஸுகுமாரன் என்பதை யறிந்திருப் பார் ஒருவருமில்லர் என்று ஆழ்வார் கருதியிருப்பது ஸத்தியமானதே. இரண்டாமடியில் தன்மை என்ற சொல்லால் ஆழ்வார் நினைப்பது ஸுகுமாரத் தன்மையையேயாம். மெய்யன்பர்களின் வயிற் றெரிச்சலுக்கு உறுப்பானது அதுவேயன்றோ? யாரறிகிற்பார்?" என்ற வுடனே "பேசி என்?" என்றது வெகு சாதாரியமான வார்த்தை. பகவானுடைய மற்ற பெருமைகளை உபதேசத்தாலே அறிந்து கொள்ள முடியும்; அவனுடைய ஸௌகுமார்யப் பெருமை மட்டும் உபதேசங் கொண்டு அறியக்கூடியதன்று; அந்த அறிவு ஏதோ ஜன்மந்தர பாக்க்யவசத்தாலே உண்டானால் உண்டாகக் கூடுமே யொழிய ஒருவர் சொல்லிக்கொடுக்க அதனாலுண்டாகக்கூடியதன்று; ஆகவே [பேசி என்?] இதைப்பற்றி நாம் பேசுவதில் என்ன பயன்? என்றவாறு.

இங்ஙனே சொன்ன ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! அவர்கள் நம்மையறிய மாட்டார்களென்பது கிடக்கட்டும்; அறிந்த நீர் பேசிக்காணீர்' என்று கூற, என்னால்தான் பேசலா யிருந்ததோ வென்கிறார் பின்னடிகளில். நான் பேசக்கூடியதும் 'ஒருமா முதல்வனே! ஊழிப் பிரானே! என்னையாளுடைக் கருமாமேனியனே! என்றிவ்வளவேயன்றி வேறு என்ன பேசவல் லேன்? உன் ஸௌகுமார்ய மறிந்து பேசவல்ல திறமை எனக்குத்தானுண்டோ? என்றாராயிற்று.

(தொடரும்)

திருநாங்கூர் ஸம்ப்ரோக்ஷணம்.

திருநாங்கூர்ப் பதினோரு திருப்பதிகளில் ஒன்றான வைகுந்த விண்ணகரத்தில் ஜீர்னோத்தாரணத் திருப்பணிகள் நடந்து ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடைபெறப் போவதாக முன்னிதழில் நாம் தெரிவித்திருந்தபடியே 2-9-62 to 6-9-62 வெகு சிறப்பாக நடந் தேறியது. உபய வேத கோஷ்டிகளிலும் வ்யபதிஷ்டர்களான பல ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி யிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விரண்டத்யாயங்களிலும் தெரிவிக்கப்படுகிற அர்த்தங்கள் ப்ரியங்களுமாய் ஹிதங்களுமாயிருக்கு மென்று ஆரம்பத்திலேயே அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. (10-19) * हन्त! ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः - प्राधान्यतः कुरुष्व नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे-ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதி ராத்மநச் சுபாः, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட! நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே * என்று, அர்ஜுநா! என்னுடைய மிக முக்கிய விபூதிகளை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; எல்லாவற்றையும் சொல்லுவதென்றால் அவற்றுக்கு முடிவே கிடையாமையாலே சொல்லப்போகாது; உன்னால் கேட்கவும் போகாது; ஆகையாலே முக்கியமாகச் சில வற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்று சொல்லி, (21) * आदित्यानामहं विष्णुः-ஆதித்யாநா மஹம் விஷ்ணு: * என்று தொடங்கி முப்பத்தொன்பதாவது ச்லோகமளவும் சொன்னான். இவையெல்லாம் கேட்ட அர்ஜுநன் (11-1ல்) * यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम-யத் த்வயோக்தம் வசஸ் தேந மோஹோயம் விகதோ மம * என்று, கண்ணா! நீ சொன்னவற்றையெல்லாம் கேட்டு என்னுடைய மோஹ மெல்லாம் தொலைந்தது என்று சொல்லி, (11-3ல்) * द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वर्यं पुरुषोत्तम-த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே ரூப மைச்வரம் புருஷோத்தம * என்று பகவானுடைய அஸாதாரண ரூபத்தைக் காண்பதிலே தனக்கு விருப்பமிருப்பதாக வெளியிட்டான். அவனுக்குக் கண்ணபிரான் விச்வ ரூபம் காட்டியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி அதை ஊனக்கண்ணாலே காண முடியாதாகையால் அது காண்கைக்காக திவ்யசக்ஷஸ்சைக் கொடுத்தருள விரும்பி * दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वर्य-திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம் * என்று சொல்லி திவ்ய சக்ஷஸ்சைக் கொடுத்து விச்வரூபத்தை அற்புதமாகக் காட்டியருளினான். ஆக பத்தாமத்யாயத்தில் விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசி, பதினேராமத்யாயத்தில் விச்வரூபத்தைக் காட்டியருளினாயிற்று. இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய உடைமைகள். இவை அஸத்யமென்பது அத்வைதிகளின் கருத்து. உண்மையாக அஸத்யமாகில், இவற்றைக் கண்ட அர்ஜுநன் முடிவாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை அப்படியிருக்கமுடியாது. அந்த வார்த்தை ஏதென்னில்; (11-40) * अनन्तरीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः-அநந்த வீர்யாமிதவிக்ரமஸ் த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: * என்பது. இவ்விடத்திலே நம் ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை மேலே யெடுத்துக் காட்டுவோம்; அந்த ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கட்டும்; மூலத்தை மாத்திரமே பார்ப்போம்; பார்க்கு மளவில் * सर्वं खल्विदं ब्रह्म * ऐतदात्म्यमिदं सर्वं न तत्त्वमसि इवेतकेतो-என்பன முதலான உபநிஷத்வாக்யங்களை விசிஷ்டாத்வைதிகள் எவ்விதமாக நிர்வஹிக் கிருர்களோ அவ்விதமாகத் தான் நிர்வஹிக்கவேண்டு மென்பது கீதாசார்ய ஸம்மதமாகத் தேறுகின்றது. மேலே குறித்த ச்ருதிவாக்யங்களை நம்மவர்கள் நிர்வஹிக்கும் ப்ரகாரத்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ - உத்தரஸதகத்தில் (23) * स्थित्युत्पत्तिप्रवृत्ति-ஸ்தித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி * இத்யாதிச்லோகத்தில் கருங்கக் காட்டியுள்ளார். அங்கு எம்முடைய வியாக் கியானத்தில் விரிவு காணலாம். அந்தச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தில் மேலே குறித்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் மூன்றையும் அடையே யெடுத்துக்காட்டி. “एवमाद्या व्याख्याता रङ्ग-धामप्रवण ! विजयिभिर्वदिस्सर्वभौमैः” என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். ப்ரக்ருத கீதாச்லோகத்தில் * ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: * என்றதற்குப் பொருள் யாதெனில்; பகவானே! உலகிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நீயேயாக வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பதற்குக்

காரணம் எல்லாவற்றிலும் நீ ஆத்மாவாக வியாபித்திருப்பதுதான் - என்பதாம். இங்கு கீதாபாஷ்யபுரீஸூக்தி வருமாறு - “.....वायुर्यसोऽग्निरित्यादि सर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्य आत्म-
तया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तम्...” என்று கண்ணபிரான் சொன்ன விபூதி விஸ்தா-
ரங்களைக் கேட்டும், காட்டின விச்வரூபத்தைக் கண்டும் நின்ற அர்ஜுனன் “கண்ணா !
உண்மையில் இல்லாதவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுகிறாயே. உண்மையாக இல்லாத
வற்றை யெல்லாம் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறாயே !” என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும் அத்வைதி-
களின் கொள்கை உண்மையாயின். அர்ஜுனன் அப்படிச் சொல்லாமல் (ச்லோ. 38ல்)
* त्वया तत् विश्वमनेन्तरूप—தவயா ததம் விச்வமநந்தரூப * என்றும், * सर्व समाप्नोषि ततोऽसि
सर्वः—ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: * என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே
ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் ஸத்யமென்றும் ஒன்றுகூட பொய்யல்ல வென்றும் நிஸ்ஸந்தேஹ
மாகத் தேறுகின்றது. ஆக இவ்வத்யாயங்களிரண்டும் அத்வைதிகளின் வாதத்தை நிராதார
மென்று நிரூபிக்கப் போதும்.

பன்னிரண்டாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் 18, 19 ச்லோகங்கள் ஸாரமானவை. அவையாவன— * समः शत्रौ च मित्रे
च तथा मानावमानयोः । शीनोऽणसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥ तुल्यनिन्दास्तुतिर्माँनी सन्तुष्टो येन केन
चित् । अनिकेतः स्थिरमतिः भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ ஸமச்சத்ரௌச மித்ரேச ததா மாநாவமானயோ:,
சீதோஷ்ண ஸுக துக்கேஷு ஸமஸ் ஸங்கவிவர்த்தித:, துல்ய நிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ ஸந்
துஷ்டோ யேந கேநசித், அநிகேத: ஸ்திரமதிர் பக்திமாந் மே ப்ரியோ நர:.. * என்பன.
பகைவனிடத்திலும் நண்பனிடத்திலும் ஒரேவிதமான பாவனையுள்ளவனும், பஹுமானம்
நேர்ந்தாலும் அவமானம் நேர்ந்தாலும் அவற்றையும் துல்யமாகவே பாவிப்பவனும்,
சீதோஷ்ணங்களையும் ஸுகதுக்கங்களையும் ஸமமாக நினைப்பவனும், எதிலும் பற்றில்லாம
லிருப்பவனும், பிறர் நிந்திப்பதையும் துதிப்பதையும் துல்யமாக நினைப்பவனும், ஒருவ
ரோடும் பேசாமலிருப்பவனும், ஏதேனு மொன்றினால் ஸந்துஷ்ட சித்தனாயிருப்பவனும்
உறுதியும் பக்தியு முடையவனுமானவன் எனக்குப் பரம ப்ரீதிபாத்ர பூதன் என்று
சொல்லுகிறான் கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி உலகில் மிகவும் துர்லபனே
யாயினும் இப்படியிருக்க ஆசைப்படவேணு மென்பதற்காகவே இஃது அருளிச்செய்தபடி.

இரண்டாவது ஷட்கத்தின் ஸாரம் முற்றிற்று.

இனி மூன்றாவது ஷட்கத்திற்குச் செல்வோம். இதில் (13ல்) முதல் ச்லோகமும்
இரண்டாம் ச்லோகமும் சிறிது விபரீதவுணர்ச்சியை உண்டாக்குவது போலுள்ளது.
இங்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யமும் அதற்கு மிகையான தாத்பர்ய சந்தரிகையும்
மிகமிக விரிவாக அமைந்திருக்கின்றது. மூல ச்லோகங்களாவன— इदं शरीरं कौन्तेय क्षेव-
मित्यभिधीयते । एतद्यो वेति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥— இதம் சரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ர
மித்யபிதீயதே, ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித: * என்பது
முதல் ச்லோகம். இனி இரண்டாவது ச்லோகமாவது—क्षेत्रज्ञश्चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम— க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு
பாரத !, க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞாநம் யத் தத் ஜ்ஞாநம் மதம் மம * என்பது. இங்கு

(ஆபாதப்ரதீதியில்) மேல் நோக்கில் என்ன தோற்றுகிறதென்றால், கேஷத்ரமென்னப்படுகிற அசேதநமும், கேஷத்ரஜ்ஞனென்னப்படுகிற சேதநனும் ஆகிய இரண்டையும் அர்ஜுநா! நானாக அறிந்துகொள் என்னப்படுகிறது பூர்வார்த்தத்தில்; கேஷத்ரகேஷத்ரஜ்ஞர்களாகிற சேதநாசேதநங்களை யறிந்து கொள்வதென்பது யாதொன்றுண்டோ, அது தான் என்னை யறிந்துகொள்வதாகும் என்கிறது உத்தார்த்தத்தில். இவற்றால் அத்வைதவாதம் ஸித்திக் கிறதென்று கருதிய சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் அக்கருத்தை விளக்கியிருக்கின்றார். அதற்கு விரிவான மறுப்பு ஸ்வாமியின் கீதோபாஷ்யத்திலுள்ளது; மிகமிக விரிவான மறுப்பு தாற்பர்யசந்திரிகையிலுள்ளது. அதன் ஸாரத்தை மிகவும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறே மிங்கு. தேஹத்திற்காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்பது தெரிந்திருக்கச்செய் தேயும் 'தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்' என்று வ்யவஹாரம் செய்துவருகிறோம். அஹம் என்பதற்கு ஆத்மா அர்த்தமேயொழிய தேஹம் அர்த்தமன்று; தேவத்வமோ மநுஷ்யத்வமோ சரீரத்திலுள்ளதேயன்றி அஹ மர்த்தமான ஆத்மாவிலுள்ளதன்று. அப்படியிருந் தும் 'தேவ: அஹம், மநுஷ்ய: அஹம்' என்று ஸமாநாதிகரணமாக ப்ரயோகிப்பது எப்படி பொருந்துகிறதென்றால் கேண்மின். ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றைவிட்டொன்று தனித்து நிற்பனவல்ல. தேஹமானது ஆத்மாவுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமாய்க் கொண்டேயிருப்பதால் இந்தச் சேர்த்தியையிட்டு 'தேவ: அஹம், மநுஷ்ய: அஹம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால், தேவ சரீரக: அஹம், மநுஷ்ய சரீரக: அஹம்—என்பதேயாம். ஏவஞ்ச, சரீராத்மபாவருபமான ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு பொருத்தப்பட்டதாயிற்று. இவ்வண்ணமாகவே "क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि— கேஷத்ரஜ்ஞஞ் சாபி மாம் வித்தி" என்றதும் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்த நிபந்தனமாகவே பொருந்தக் குறையில்லை. அசேதநமான தேஹமானது ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருப்பது போல, இவ்விரண்டும் சேர்ந்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்கும் விஷயம் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலானவற்றில் ஸுப்ரஸித்தமா யிருப்பதால் கேஷத்ரத் தையும் கேஷத்ரஜ்ஞனையும் பரமாத்மாவாக நினைப்பதென்பது "क्षेत्रक्षेत्रज्ञशरीरकः परमात्मा— கேஷத்ரத்தையும் கேஷத்ரஜ்ஞனையும் சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா" என்று நினைப் பதாகவே முடிந்து நிற்கும். இவ்விஷயம் பலபல உபபத்திகளுடன் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டிருப்பது காண்க.

பதினொன்றாமத்யாயத்தின் ஸாரம்

இதில் (21, 25ல்) * गुणातीतस्य उच्यते—குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே * என்று ஓர் உத்த மாதிகாரி சொல்லப்படுகிறான். இவனுக்கு குணாதீதனென்று பெயர். குணங்களைக் கடந்தவனென்று பொருள். ஸகல குணங்களுக்கும் கொள்கலமாக இருப்பவனன்றோ உத்த மாதிகாரி; குணங்களைக் கடந்தவன் எப்படி உத்தமாதிகாரியாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும். இங்கு விவக்ஷிக்கப்படுகிற குணங்கள் சமதமாதிகுணங்களல்ல; ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்கள். * முக்குணத்து வாணியத்து இரண்டிலொன்று நீசர்கள் * என்று திருமழிசைப்பிரானும். * முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினி லொன்றி நின்று * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச் செய்கிறபடி ரஜஸ்தமோகுணங்களிரண்டுதானே ஹேயங்கள்; ஸத்வகுணம் உபாதேயந்தானே; அதுவுங்கூட ஹேயமென்று தோன்றும்

படியுள்ளதேயென்று நினைக்கவேண்டா; சுத்த ஸத்வம் என்பது உபாதேயமே. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலசின ஸத்வம் உபாதேயமன்று. அது ஹேயமே. ஆக, தமோகுணமும் ரஜோகுணமும் ரஜஸ்தமோமிசரஸத்வகுணமுமாகிய முக்குணங்களையுங் கடந்தவன் குணாதீதனென்ப படுவான். இவனை நாம் எப்படித் தெரிந்துகொள்வதென்றால் அவனுடைய நிலைமையைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்த நிலைமை தெரிவிக்கப்படுகிறது இரண்டு ச்லோகங்களினால். * **समदुःखसुखस्यः समलोष्टाश्मकाञ्चनः । तुल्याप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ भानावमानयोस्तुल्यः तुल्यो मित्रारिपक्षयोः । सर्वारम्भपरित्यागी गुणाहीतस्स उच्यते**—ஸமதுக்க ஸுகஸ் ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்ம காஞ்சந:; துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்யநிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி:; மாநாவமானயோஸ் துல்யஸ் துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ:; ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே *என்னு மிவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் அநவரதம் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கன. ஸுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் ஒரேவிதமான சித்தவ்ருத்தியையுடையனாயிருக்க வேணுமென்கிறது 'ஸமதுக்கஸுக:' என்பதனால். அதன்மேல் [ஸ்வஸ்த:] என்கிறது. இதற்கு இவ்விடத்தில் அபூர்வமான வ்யுத்தத்தியைக் காட்டியருளுகிறார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். 'स्वस्मिन् स्थितः-स्वस्थः' (தன்னிடத்திலேயே யிருப்பவன்) என்கிறார். உடனே அதை விவரிக்கிறார்— **“स्वात्मैकप्रियत्वेन तद्व्यतिरिक्तपुत्रादिजन्ममरणादि सुखदुःखयोः समचित्त इत्यर्थः”** என்று. உலகில் ஸுகதுக்கம், ப்ரியாப்ரியம் என்னும் சப்தங்கள் விசேஷமான பொருள்வாசியையுடையனவல்ல; பர்யாய சப்தங்கள் போலவேகாணும். ஆனாலும் விஷய பேதத்தாலே பொருள் பேதித்திருக்கும். ஸ்வஸ்த: என்பதற்கு 'स्वात्मनि स्थितः प्रसन्नः' என்பது சங்கரபாஷ்யம். அதையே நன்கு விவரித்துக் காட்டுகிறது ராமானுஜ பாஷ்யம். இதற்குமேல் **“ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந:”** என்கிறது. லோஷ்டத்தையும் கல்லையும் பொன்னையும் துல்யமாக நினைப்பவன். இப்படியாக மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் இந்நிலத்தில் நம் போன்ற பாமரர்களுக்கு எவ்வளவு பழக்கம் செய்தாலும் வாய்க்கக்கூடியவையல்ல. ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை நாம் மனனம் செய்துகொண்டேயிருந்தால் பெரிதும் பயன்படும்.

பதினைந்தாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் பதினைந்தாம் ச்லோகத்தை ஸாரமாக எடுத்துக் கொள்வோம்:—

सर्वस्य चाहं हृदि सनिविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपेहनं च । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम ॥

என்பது அந்த ச்லோகம். மேல் பதினெட்டாமத்யாயத்திலே (61.) **“ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசோஜுந ! திஷ்டதி, ப்ராமபந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராஸூடாநி மாயயா,”** என்கிற ப்ரதம புருஷனாக கைத்துச் சொல்லியிருப்பது போலல்லாமல் [அதாவது, தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்டவொரு ஈச்வரனிருப்பதாக ப்ரமிக்கும்படி சொல்லாமல்] கீழ் பத்தாமத்யாயத்தில் (8) * அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே * என்று தெளிவாகச் சொன்னது போலவே இங் ரம் **“அஹம் ஸர்வஸ்ய ச ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:”** என்றும் **“ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநம் அபோஹஞ்ச மத்த:”** என்றும் உத்தமபுருஷனை யிட்டுத் தெளிவாகச் சொல்லியிருப்பது விசேஷம். அர்ஜுந !, யுத்தம் செய்ய ஸந்நத்தனாய் உத்ஸாஹத்துடன் வந்தவுன்னை யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று சோர்வுற்று உட்காரப் பண்ணினது நானே கர்ண் என்று காட்டுகிறபடி. இனி உத்தரார்த்தத்தில் **ஸர்வைவர்**

வேதைச்ச அஹமேவ வேதய: ” என்றதும், “அஹமேவ வேதாந்தக்ருத் ” என்றதும் அஹமேவ வேதவித் ” என்றதும் ஆபாத ப்ரதீதியில் அஸங்கதம் போல் தோற்றும். (அதாவது) வேதத்தில் பூர்வகாண்ட மெல்லாம் கர்மகாண்டமென்று பேர்பெற்று, பலடல தெய்வங்களை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கருமங்களைப் பற்றியதேயன்றி பகவானைப் பற்றியதன்று ; ஆகவே “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேதய: ” என்றது அநுபபந்நம். அபௌருஷேயமான வேதத்தின் ஒரு பகுதியான வேதாந்தத்தைத் தான் செய்ததாகச் சொல்லியிருப்பதும் அநுபபந்நம். வேத முணர்ந்த ப்ரஹ்மவித்துக்கள் பல கோடி நூரு யிரவர் இருக்க “அஹமேவ வேதவித் ” என்றதும் அநுபபந்நம். என்று இவ்விதமாக அஸாங்கத்யம் தோற்றும். இத்தகைய சங்கைக்கு இடமில்லாதபடி ஸ்வாமி பாஷ்ய மருளிச் செய்திருக்கும்படி காணீர் ;—

கர்மகாண்டத்தில் தேவநானி ரேஷங்களை யுத்தேசித்துக் கருமங்களைச் செய்யும்படி விதித்திருந்தாலும், அந்தந்த தேவதைகள் தனக்கே சரீரபூதர்களாய், தத்ததந்தர்யாமியான தானே அவ்வொருமங்களினால் ஆராதிக்கப் படுவதனால் “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேதய: ” என்றது மிகவும் உபபந்நமே. [வேதாந்தக்ருத்] “இந்த்ரம் யஜேத, வருணம் யஜேத ” முதலான வேதவிதிகளுக்கு, அந்தமாவது—பலன் ; அதனைக் கொடுப்பவன் நானேயென்றபடி “वेदोदितफलं प्रदाता च अहमेवेत्यर्थः॥ [அஹமேவ வேதவித்] கீழே விரித்தபடி தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள் வேதமோதினவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் வேத வித்துக்களல்லர். “एवं सदभिधायिनं वेदम् अहमेव वेद.”

யதிஞ்ஞமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் தேவாஸுரவிபாகம் முக்கியமானது. தைவப்பிறப்பு அஸுரப்பிறப்பு என்று பிறப்பிலேயே இருவகையுண்டு. (16 6) * द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर एव च- த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச * என்று, உலகத்திலுள்ள பிராணிவர்க்கங்களை யெல்லாம் இரண்டே வகுப்பாக வகுக்கிறான் கீதாசார்யன். தைவ வகுப்பு ஒன்று, அஸுர வகுப்பு மற்றொன்று. இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமானால் *दैवी सम्पद्धिमोक्षाय निबन्धायासुरी मता-தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய ஆஸுரீ மதா * (16—5) என்கிறவொரு பாதி ச்லோகத்தை மனனம் பண்ணினுற் போதும். ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டு ஸத்கதியை யடையும் வழியைச் சிந்தனை செய்யும் வகுப்புதான் தெய்வவகுப்பெனப் படுவது. அப்படிப்பட்ட சிந்தனை யின்றிக்கே அதோகதியை யடையும் வழியைத் தேடும் வகுப்புதான் ஆஸுர வகுப்பெனப் படுவது. இங்ஙனே சொன்னதைக் கேட்டவுடனே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் துக்கக் குறி காணப்பட்டது. நம்மைக் கண்ணபிரான் தைவவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானே ஆஸுர வகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானே தெரியவில்லையே யென்று அர்ஜுநன் கவலையுற்று நின்றான். அதை யறிந்த கண்ணபிரான் உடனே யருளிச் செய்கிறான்— * मा शुचः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव-மா சுசஸ் ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோஸி பாண்டவ ! * என்கிறான். அப்பா ! நீ கவலை கொள்ளாதே, நீ தெய்வ வகுப்பில் சேர்ந்தவனே யென்று கூறி

அவனைப் பரமானந்தப்படுத்துகிறான். தான் செய்யும் உபதேசங்களை அவன் ருசிவிச்வாஸங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றியே அவனைத் தைவஸம்பத்து வாய்ந்தவனாக அறுதியிட்டருளினான் கண்ணபிரான். நமக்கு ஆஸ்திக்ய முள்ளதா? நாஸ்திக்ய முள்ளதா? என்பது உலகில் அவரவர்களுடைய நெஞ்சுக்குத் தெரியுமன்றோ. ஆஸ்திக்ய முண்டாகில் நம்முடைய பிறப்பு தெய்வப்பிறப்பு என்று தானே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அஃதில்லையாகில் ஆசுரப் பிறப்பே நமக்கு வாய்த்ததென்று நிச்சயித்துக்கொள்ள என்ன தடை? இத்தீய பிறப்பின் தன்மைகளை மேலே பல ச்லோகங்களினால் கண்ணபிரான் தானே நன்கெடுத்துக் கூறுகின்றான். * न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते । असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ॥—ந செளசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே, அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹுரநீச்வரம் * இத்யாதிகள் காண்க.

பதினேட்டாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் மூவகையான தபஸ்ஸுக்களைக் கூறுகின்றான் கண்ணன். அவை சாரீர தபஸ்ஸென்றும், வாங்மயதபஸ்ஸென்றும். மாநஸதபஸ்ஸென்றும் வழங்கப்படுவன. * ஊன்வாட வுண்ணு துயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாட வாடத் தவஞ்செய்ய * என்றும் * காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய * என்றும் ஆழ்வார்கள் ஒருவிதமான உடல்தவத்தை யருளிச்செய்துள்ளார்கள். கீதாசார்யன் அருளிச்செய்வது அதனில் வேறு பட்டது. * देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् । ब्रह्मचर्यमहिंसा च शरीरं तप उच्यते ॥ * என்பது காயிகதபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பகவானையும் அந்தணர்களையும் ஆசாரியர்களையும் பண்டிதர்களையும் வழிபாடு செய்வது, புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடுவது, நெஞ்சில் நினைத்தபடியே அனுஷ்டித்துக் காட்டுவது, மாதர்களைக் கண்டு காதல் கொள்ளாமை. ப்ராணி பீடைகள் செய்யாமை ஆகிய இவை காயிகதபஸ்ஸெனப்படும். * अनुद्वेगकरं वाक्य सत्यं प्रियहितं च यत् । स्वाध्यायाभ्यासनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते என்பது வாங்மயமான தபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பிறரை நோவச்செய்யாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுவது, உண்மையைச் சொல்லுவது, ப்ரியமும் ஹிதமுமானவற்றைச் சொல்லுவது, வேதமோதுவது ஆகியவியை வாசிதபஸ்ஸெனப்படும். * मनःप्रसादस्सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः । भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ கோபம் முதலியன கொள்ளாமையாகிற மனத்தெளிவு, பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்க நினைமையாகிற ஸௌம்யத்வம் ; வாப்திறந்து பேசாமை, ஸதா தியானிக்கத் தகுந்த பரமபுருஷன் விஷயத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்துகை, வேற்றுவிஷயங்களில் சிந்தனை கொள்ளாமை ஆகிய இவை மாநஸதபஸ்ஸெனப்படும். இங்ஙனம் மூவகைப்பட்ட தபஸ்ஸு மறுபடியும் மூவகையாக வகுக்கப்படுகிறது ; ஸாத்விக மென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பதினெட்டாமத்யாயத்தின் ஸாரம்

பதினெட்டாமத்யாயத்தில் ஜாதி தருமங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகையில் * शौचं तेजो धृतिर्दाह्यं युद्धे चाप्यपलायनम् । दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥—செளர்யம் தேஜோத்ருதிர்தாஃஷ்யம் யுத்தே சாப்யபலாயனம். தானமீச்வரபாவச்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவ

ஐம் * என்கிற ச்லோகத்தினால் ஷுத்ரிய தருமத்தை நெஞ்சிலே யூன்ற வருளிச் செய்தான். இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஐந்து குணங்கள் ஷுத்ரியனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றுள் செளர்யமாவது-போர்க்களத்தில் சிறிதும் கூசாமே புகுவதற்குரிய வல்லமை. தேஜஸ்ஸாவது-பிறரால் அசைக்கவும் முடியாமை. த்ருதியாவது-தொடங்கின காரியத்தை எத்தனையிடையூறுகள் மிடைந்தாலும் சினைக்காமல் நிறைவேற்றியே தீரும்படியான மனவுறுதி. தாஷ்யமாவது-எந்த காரியத்தையும் இனிது நிறைவேற்றவல்லனாகை. [யுத்தே சாமி அபலாயநம்] போர்புரியவந்து நின்றபின் தனக்கு மரணமே ஸம்பவிக்குமென்று தோன்றினாலுங்கூட முதுகுகாட்டியோடாமை. அர்ஜுநன் ஷுத்ரிய ஜாதியிலே பிறந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஸ்வஜாதி தர்மமாகிய யுத்தத்தை வழுவறச்செய்கை ஆவச்யக மென்பதை மேன்மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லி, தான் சொன்னபடியே கேட்டாக வேண்டுமென்றும் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றியாகவேண்டுமென்றும் வாழைப்பழத்தில் ஊசி யேற்றுவது போலுரைத்து, கடைசியாக அவன் வாக்கிலிருந்து * नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत ! । स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव—நஷ்டோ மோஹ: ஸ்மருதிர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாத் மயா:அச்ச்யுத, ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ; கரிஷ்யே வசநம் தவ. * என்று சொல்லுவித்துக் கீதையைத் தலைக்கட்டினாயிற்று. கண்ணா ! உனது திருவருளால் என்னுடைய விபரீதஜ்ஞான மெல்லாம் தொலைந்தது : உண்மைப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாயிற்று ; மனதிலிருந்த கல்மஷங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஒரு நிலையில் நின்று விட்டேன் ; இனி நீ சொன்னபடி கேட்கிறேன் என்று சொன்னானென்கிற இவ்வளவையும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி நின்றான்.

கீதையுபதேசம் கேட்பதற்கு முன்பு அர்ஜுநன் இருந்த இருப்பு என்ன ? இப்போது நின்றநிலை என்ன ? என்பதே ஸாரமாக இங்கு உய்த்துணரத் தக்கது. நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் விட்டெறிந்து தேர்த்தட்டிலே உட்கார்ந்துவிட்டான் என்பது முதலத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. நீ சொன்ன படியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்றனென்பது பதினெட்டாமத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மத்தில் ருசியை யுண்டாக்குவதே கீதையின் முழு நோக்கு என்றதாயிற்று. இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்திருக்கிற ரீதியை ஊன்றி நோக்குமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாகவே யிருக்கிறது. திருவாய் மொழியில் (4-8-6.) * அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி * என்கிற பாசுரத்தில் கீதையின் பெருமை ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன் அருமை பெருமையைக் கண்ணபிரான் தானே முடிவில் * इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति—இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந, ந சாசுசுருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி * என்கிற வொரு ச்லோகத்தினால் அற்புதமாகப் பேசினான். அர்ஜுநா ! நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரம குஹ்யமான சாஸ்த்ரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே. அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே. அசுசுருஷுவுக்குச் சொல்லாதே, என்னிடத்தில் அஸூயை யுள்ளவனுக்குச் சொல்லாதே யென்று கட்டளையிடுகிறான் கண்ணபிரான். இங்கு “ நச மாம் யோப்யஸூயதி ” என்ற விடத்திற்கு நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்யமிட்டருளுகிறார் ; காணக் கண்ணாயிரம் வேண்டும் ; கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும். நவில நாவா

யிரம் வேண்டும். “**मत्स्वरूपे मदैश्वर्ये मद्गुणेषु च कथितेषु यो दोषमाविष्करोति न तस्मै वाच्यम्**” என்று பாஷ்ய ஸூக்தியுள்ளது. என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஐச்வர்யத்தையும் என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்பவனே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன், அவனுக்கு நீ ஒன்றும் சொல்லாதே—என்று கண்ணபிரான் கட்டளை யிடுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளுகிறார். பகவத் குணங்களை எத்தனை உயர்த்தியாகச் சொன்னாலும் அத்தனையும் ஒக்கும் ! ஒக்கும் !! என்றிராதே அவற்றில் அஸம்பாவிதத்வத்தை உபபாதிக்கிறோம் கேண்மினென்று தங்களுக்குண்டான பாண்டித்யத்தை யெல்லாம் பகவத் குணங்களை இல்லைசெய்வதிலும் இறக்குவதிலுமே உபயோகப்படுத்துகிற வர்கள் பகவத் கீதைக்கு வெகுதூரத்திலே நிற்கவேண்டுமென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. * **यत्न योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः । तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्धुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ❀**

கீதை முன்னுவது ஷட்கத்தின் உபந்யாஸம் முற்றிற்று.

பகவத் பாகவதாபிமததேச வாஸமும் ஸாதநவிசேஷ மாகையாலே அதுதானே த்ருணாதிகளுக்கு முக்திஹேதுவாய்த்தென்கிறார். கர்மஜ்ஞாநாதி யோகங்களிலே ஒன்றையும் அநுஷ்டிக்க அதிகாரமற்ற த்ருணாதிகளும் தேவரீர் நடமாடின நிலங்களிலேஜநித்திருக்கையாகிற ஸம்பத்தையுடையனவாயிருந்த காரணத்தினால் பரகதியை அடைவிக்கப்பட்டன. 31

तादृगुणो ननु बभूविथ राघवत्वे यस्तावकं चरितमन्वहमन्वभुङ्क ।

सोत्रैव हन्त हनुमान्परमां विमुक्तिं बुद्ध्यावधूय चरितं तव सेवतेऽसौ ॥ ३२ ॥

தாத்ருக்குணை நநு பபூவித ராகவத்வே யஸ் தாவகம் சரிதமந்வஹமந்வபுங்க்த, ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமார் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யா வதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ. 32

ஹே தேவ !	எம்பெருமானே !	ஸ: அஸௌ	அந்த ஹநுமான்
ராகவத்வே	ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே	அத்ரைவ பரமாம்	இவ்விடத்திலிருந்து
தாத்ருக் குண: நநு பபூவித	அப்படிப்பட்ட கல்யாண குணங்களையுடைய யாயிருந்தாயிதே. (அதை விவரிக்கிறார் மேல்)	விமுக்திம்	கொண்டே சலாக்ய மான மோக்ஷத்தையும்
ய: ஹநுமார்	யாவனொரு திருவடி	புத்த்யா அவதூய	ஸ்வபுத்தியால் திரஸ்கரித்து
தாவகம் சரிதம்	உனது சரித்திரத்தை	தவ சரிதம்	உன் சரிதத்தையே
அந்வஹம் அந்வ புங்க்த	நித்தியமநுபவித்தானே	ஸேவதே	அநுபவித்துக்கொண்டிரா நின்றான்.

“ பாவோ நான்யத்ர கச்சதி ” என்று திருவடி ஈடுபட்டிருந்தபடியை அருளிச் செய்கிறார். [“ பஹவோ ந்ருப ! கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே] “ உன் மகனுக்கு குணங்கள் பல உள ” என்று பெளரஜநங்கள் சொன்னது கிடக்கட்டும். திருவடியை யீடுபடுத்தின குணங்களின் பெருமையை என் சொல்வோம். குணத்தாலே அநுகூலரையும் சரத்தாலே ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரனான உன்னளவிலே அதிவேலமாக வுண்டான ஸ்நேஹ பக்திகளாலே த்வத்குணநுபவத்தை விட்டுப் பரத்வத்தில் நெஞ்சு செல்லாமை சொல்லுகிற விடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் “ அந்யத்ர ” என்னும்படி உன்னை யல்லதறியாதிருந்தானிதே. ‘ ராகவ த்வம் ’ என்றும் பாடமுண்டு. 32

यत् त्वं कृतागसमपि प्रणतिप्रसक्तं तं वायसं परमया दययाऽक्षमिष्टाः ।

तेनैव मादृशजनस्य महागसोपि युक्तं समाश्वसनमित्युपधारयामि ॥ ३३ ॥

யத் த்வம் க்ருதாகஸமபி ப்ரணதி ப்ரஸக்தம் தம் வாயஸம் பரமயா தயயா ஷமிஷ்டா: தேநைவ மாத்ருசஜநஸ்ய மஹாகஸோபி யுக்தம் ஸமாச்வஸநமித்யுபதாரயாமி. 33

க்ருத ஆகஸமபி	ஆர்தராபராதியாயிருக்கச் செய்தேயும்	தேநைவ	அதுகொண்டே
ப்ரணதி ப்ரஸக்தம்	ப்ரணமத்திலே உத்யுக்தனான	மஹாகஸ:	தீரக்கழிய குற்றம் செய் திருக்கிற
தம் வாயஸம்	அந்த கரகாஸூரனே	மாத்ருச ஜநஸ்யாபி	என்னைப்போன்றவர்களுக்கும்
பரமயா தயயா	பேரருளாலே	ஸமாச்வஸநம்	அச்சங் கெட்டுத் தேறியிருக்கை கூடுமென்று
த்வம் யத் அக்ஷமிஷ்டா:	நீ ஷமித்தாய் என்பது யாதொன்றுண்டு	யுக்தமிதி	
		உபதாரயாமி	விச்வஸித்திருக்கிறேன்.

சித்ரகூட பரிஸரத்திலே பிராட்டியும் தாமும் கூட ஜலக்ரீடை பண்ணின பின்பு பெருமாள் மடியிலே முந்துறப் பிராட்டி கண் வளர்ந்து அந்தரம் பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண் வளர்ந்தருளா நிற்கச் செய்தே இந்தப் புத்திரனான ஜயந்தன் ஆஸுரப்ரக்ருதி யாகையாலே தேவ ரூபத்தை மறைத்து காகரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு ஜநி யென் றறியாதே பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு விபரீத புத்தியாலேவந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த அத்தாலே பெருமாள் சீறியருளி காகத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தை ப்ரயோகிக்க, அது புக்க விடமெங்கும் தொடருகையாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று தன் னுடைய ப்ராண ரக்ஷணர்த்தமாக வந்து, அவரையே சரணம் புக, அத்தாலே ப்ரம்மாஸ்திரத் திற்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து பிராணனோடே போகவிட்ட தயானுத்வத்தைப் பேசு கிறார். ஆர்த்ராபராதிதான அந்த காகாஸுரனையும் கூட க்ஷமித்தருளின படியாலே அஸ்ம தாதிகளுடைய அபராதங்களையும் க்ஷமித்தருளக் குறையில்லை யென்று ஆச்வஸித்திருக்க விரகு கண்டோ மென்கிறார்.

[ப்ரணதி ப்ரஸக்தம் தம் வாயஸம்] இவனைப் பரிக்ரஹிக்கில் நமக்கும் அநர்த்தமா மென்று அனைவரும் கைவிடப் புகலற்றுச் செயல் மாட்சியாலே தரையிலே வந்து விழுந்தா னத்தனை. ரிஷி 'சரணம் கத:' என்றதும் ராமாபிப்ராயத்தாலே.

[அக்ஷமிஷ்டா:] க்ருபாகார்யமே பலித்துவிட்டது பிராட்டி ஸந்திதியாலேயே. 33

सा पूतना शकटमर्जुनयोश्च युगं बाल्योचितान्यपरचेष्टितविष्णुलिङ्गे ।

यस्यालभन्त शलभत्वमहो निगूढः स त्वं व्रजे ववृधिषे किल कंसभीत्या ॥ ३४ ॥

ஸா பூதநா சகடமர்ஜுநயோச் ச யுகம் பால்யோசிதாந்யபர சேஷ்டித விஷ்புலிங்கே, யஸ்யாலபந்த சலபத்வ மஹோ நிகூட: ஸ த்வம் வ்ரஜே வவ்ருதிஷே கில கம்ஸபீத்யா 34

யஸ்ய தவ	யாவனொரு உன்னுடைய
பால்யோசித அந்ய	பால்யோசிதமாயும் அந்
பர சேஷ்டித	யார்த்தமாயுமிருக்கிற
விஷ்புலிங்கே	சேஷ்டைகளாகிற
	நெருப்புப் பொறியிலே
ஸா பூதநா	அந்த பூதனையும்
சகடம்	சகடாஸுனும்
அர்ஜுநயோ:	
யுகம்ஞ ச	யமளார்ஜுநமும்

சலபத்வம்	} விட்டில் பூச்சிபோல் ஒழிந்தனவோ :
அலபந்த	
ஸ: த்வம்	} அப்படிப்பட்ட விக்ரம சாலியான நீ
கம்ஸ பீத்யா	கம்ஸ பயத்தாலே
நிகூடஸ் ஸந்	மறைந்து கொண்டு
வ்ரஜே	திருவாய்ப்பாடியிலே
வவ்ருதிஷே கில	வளர்ந்தாயிறே:
அஹோ !	ஆச்சர்யம் !

"ப்ருச்சாமி கிஞ்சந" என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாவதார திவ்ய சரிதங் களை அநுபவித்தாராய் நின்றார். இனிமேல் இருபத்தைந்து ச்லோகங்களாலே க்ருஷ்ணாவ தார சரிதங்களையும் அநுபவிக்க விரும்பி அவன் தொட்டில் பருவதத்திலே செய்த சில சேஷ்டிதங்களை நினைந்து நைந்து உள் கரைந்து உருகுகிறாநில. தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த கண்ணபிரான் திருவாய்ப் பாடியிலே ஒளித்து வளர்வதை அறிந்த கம்ஸன் அந்த பூரீ க்ருஷ்ண சிசுவை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அஸுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப் பாடிக்கு வந்து அங்குக் கண்வளரா நின்ற க்ருஷ்ண சிசுவை எடுத்து தன் விஷம் தடவின களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளாயிரையும் உறிஞ்சி முடித்திட்டான். இப்படியே, காவலாக வைத்திருந்த சகடத்தின் மேலே ஒரு அஸுரன் வந்து ஆவேசித்து மேலே பாய்ந்து நலியப் புக, முலை வரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடி யாலே உதைத்தருள அந்த சகடம் கீழே விழுந்து அஸுரனுட்பட அழிந்தது. க்ருஷ்ண

னுடைய தீம்புகளைப் பொறுக்கமாட்டாத யசோதை க்ருஷ்ணனை வயிற்றிலே கயிற்றிலுல் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட. கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மரத்தின் நடுவே எழுந்தருளிய பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டதனாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தன. நளகூபரன் மணிக் ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர்கள் நாரத சாபத்தாலே யமளார்ஜுநங்களாய்க் கிடந்தார்கள் அகிலமும், கம்ஸப்ரேரிதனான அஸுரர்களும் அங்கே ஆவேசித்திருந்தனரென்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். “பொய்ம் மாயமருதான அசுரரைப் பொன்றுவித்தின்று நீ வந்தாய்” என்றாரிறே பெரியாழ்வார்.

[பால்யோசித-இத்யாதி] கீழ்ச்சொன்ன பூதநா சகட யமளார்ஜுநங்களை முடிப்பதற்கு தாதர்த்த்யேந ஒருகார்யம் செய்தமையிலையிறே. பாலுண்கிற பாவநையிலே சகடத்தையும் தவழ்ந்து செல்லுகிற பாவநையிலே இரட்டை மருதமரங்களையும் முடித்தானத்தனையிறே. இந்த அந்யபர சேஷ்டிதங்களை ஸ்புலிங்க மென்றது—மேலே ‘சலபத்வ’ மென்றதுக்குச்சேர. விளக்கிலே விட்டில் பட்டபாடு பட்டன காணென்கிறார்.

[ஸ த்வம் கம்ஸபீத்யா இத்யாதி] பூதநாதி நிரஸநம்போலே கம்ஸ நிரஸநத்தையும் சைசவத்தில் தானே அவலீலையாகச் செய்யவல்ல நீ அவனுக்கு அஞ்சி யொளித்து வளர்ந்தாய் என்பது ஆச்சர்யமா யிருந்ததீ! ... 34

पश्यत्सु सूरिषु सदा परमं पदं ते देव्या श्रिया सह वसन् परया विभूत्या ।

योगेन योगनिरतैः परिमृश्यमाणः किं त्वं ब्रजेषु नवनीतमहो व्यमुखाः ॥ ३५ ॥

பச்யத்ஸு ஸூரிஷு ஸதா பரமம் பதம் தே தேவ்யா ச்ரியா ஸஹ வஸந் பரயா விபூத்யா.

யோகேந யோகநிரதை: பரிம்ருக்யமாண: கிம் த்வம் வ்ரஜேஷு நவநீத மஹோ வ்யமுஷ்ண:

ஹே க்ருஷ்ண !	கண்ணபிரானே !
தே பரமம் பதம்	உன்னுடைய பரமபதத்தை
ஸூரிஷு	நித்யஸூரிகள்
ஸதா பச்யத்ஸு	ஸதா தர்சனம் பண்ணுநிற்க
பரயா விபூத்யா	சிறந்த செல்வத்தோடு
உபலக்ஷிதஸ் ஸந்	கூடினவனாய்
ச்ரியா தேவ்யா	ச்ரீதேவியோடு கூட வாழ்
ஸஹ வஸந்	பவனும்
யோக நிரதை:	யோகாப்யாஸ நிஷ்டர்க
	ளாலே

யோகேந	த்யாந மார்க்கத்தாலே
பரிம்ருக்யமாண:	தேடப்படா நிற்பவனு
	மான
த்வம்	நீ
வ்ரஜேஷு	ஆயர்மனைகளில்
நவநீதம்	வெண்ணெயை
கிம் வ்யமுஷ்ண:	ஏன் களவு கண்டாய்?
அஹோ !	ஆச்சர்யம் !

ச்ரியா : பதியாய் நித்யஸூரி ஸேவ்யனாய் யோகித்யேயனா யிருக்கிற வுனக்கு நவநீத செளர்யம் என்கு வென்கிறார். “பொங்கோதம் குழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற வெம்பெருமான்” என்கிறபடியே உபயவிபூதி நிர்வாஹ ஸம்பத் ஸம்ருத்தனாய் நித்யஸூரிகள் கண் வட்டத்திலே * ஒன்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நீலா நிற்ப விருந்து அரசு புரிகின்றவனான நீ யோகிகளுக்கும் எட்டாதே அவேஷ்ட வ்யனா யிருந்துகொண்டு ஆயர் மனைகளிலே புகுந்து வெண்ணெய் களவு கண்டாயென்பது ஆச்சரியமா யிருந்ததீ ! என்கிறார். அந்த பரத்வமெங்கே!, இந்த ஸௌலப்ய மெங்கே!, ஸூரிஸேவ்யனாயும் யோகிபிரந்விஷ்யமாணனாயுமிருந்து வைத்து வ்ரஜ ஜநஸாக்ஷாத்கர்ய னானதும், உபய விபூதி நாதனாய், ச்ரியா : பதியாயிருந்து வைத்து நவநீத செளர்ய நிரதனா தும் ஆச்சர்யமிறே “எங்கானு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே” — என்கிற திருமொழியை இங்கே சேர அநுஸந்திப்பது. ... 35

यं दुर्ग्रहं सुमनसो मनसापि नित्यं बन्धच्छिदं परममीशमुदाहरन्ति ।

धाम्ना निबद्ध इति शुश्रुम तं भवन्तं नालं बभूविथ वत ! इत्यनाय तस्य ॥ ३६ ॥

யம், தூர்க்ரஹம் ஸுமநஸோ மநஸாபி நித்யம் பந்தச்சிதம் பரமமீசமுதாஹரந்தி.

தாம்நா நிபத்த இதி சுச்சுரும தம் பவந்தம் நாலம் பபூவித பத ! ச்லதநாய தஸ்ய.

36

யம் பவந்தம்	யாவதொரு உன்னை	உதாஹரந்தி	(வைதிகர்கள்) சொல்லு
ஸுமநஸ: மநஸாபி	பரிசுத்தாந்த: கரணானுவ	தம் பவந்தம்	கிருர்களோ,
நித்யம் தூர்க்ரஹம்	னுடைய மநஸ்ஸாலும்	தாம்நா நிபத்த:	அப்படிப்பட்ட உன்னை
	ஒருகாலும் க்ரஹிக்கக்	இதி சுச்சுரும	தாம்பினால் கட்டப்பட்டவ
	கூடாதவனாகவும்		னென்று கேள்விப்பட்ட
பந்தச்சிதம்	(ஸாம்ஸாரிக கர்ம) பந்தங்	தஸ்ய	டோம்:
	களை அறுக்க வல்லவனா	ச்லதநாய	அந்த பந்தத்தை
	கவும்	அலம் ந பபூவித	அவிழ்த்துக் கொள்ள
பரமம் ஈசம்	பரமேச்வரனாகவும்	பத !	அஸமர்த்தனாய்,
			ஆச்சர்யம்!

தாமபந்தந வ்ருத்தாந்தத்தை யநுபவிக்கிறார். எப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸுக்கும் எட்டா தவனென்று ப்ரமாண சத ப்ரதிபந்நனான நீ ஓர் அபலை கையிலே அசப்பட்டு நின்றதும், எல்லாருடைய கர்ம பந்தங்களையும் அறுக்கவல்ல நீ பத்தனான யென்பதும், ஸர்வ சக்தனான நீ அந்த தாம பந்தத்தை அறுத்தெறிய மாட்டாமல் அசக்தரைப்போலே அழுது ஏங்கி நின்றாயென்பதும் ஆச்சர்யதமங்களென்றாராய்த்து. ... 36

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ऐशं हि शैशवमपि व्यतिरेलखेलं यत्पूतना शकटमर्जुनयोश्च युग्मम् ।

बाह्योचितान्यपरसाचिविचेष्टितेन हन्तालभन्त शलभायितमोजसस्ते ॥ ३७ ॥

ஐசம் ஹி சைசவமபி வ்யதிவேல கேலம் யத் பூதநா சகட மர்ஜுநயோச் ச யுக்மம்.

பால்யோசிதாந்யபரஸாசி விசேஷ்டிதேந ஹந்தாலபந்த சலபாயித மோஜஸஸ் தே.

37

யத்	யாவதொரு காரணத்தாலே	ஐஜஸ:	ப்ரதாபாக்ரிக்கு.
பூதநா	பூதனையும்	சலபாயிதம்	விட்டில் பூச்சியாயிருக்
சகடம்	சகடாஸுரனும்		கையை
அர்ஜுநயோ:	இரட்டை மருதமரங்களும்	அலபந்த	அடைந்தனவோ (ஆகையி
யுக்மஞ்ச	(உன்னுடைய)		னாலே
பால்யோசித அந்ய	பால்யோசிதமாயும், அந்	ஐசம் சைசவமபி	ஸர்வேச்வரனுடைய குழந்
பர ஸாசி விசேஷ்	யார்த்தமாயுமிருக்கிற		தைப்பருவமும்
டி.தேந	யாத்ருச்சிக சேஷ்டையி	வ்யதிவேல கேலம்	அளவற்ற திருவிளையாடல்
தே	னாலே	ஹி	களையுடையதிதே.
	உன்னுடைய		

பூதநா சகட யமளார்ஜுநங்கள் பட்டோழிந்தது யௌவந பருவத்தி லன்றிக்கே தொட்டில் பருவமான இளம்பிராயத்திலே யாகையாலே பரம புருஷனுடைய சைசவமும் பரம போக்யமென்று உகக்கிறார். [34-ம் ச்லோகத்தின் வ்யாக்யாநம் காண்க.] ஸாசி விசேஷ்டிதமாவது—யாத்ருச்சிக சேஷ்டை, ... 37

सत्येव गव्यनिवहे निजधाम्नि भूम्ना पर्यन्तसन्नासु किमर्थमचूचुरस्त्वम् ।

मुण्डश्च किं व्यजघटो घटशेषमग्रे गोपीजनस्य परिहासपदं किमासीः ॥ ३८ ॥

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

सत्येव गव्यनिवहे निजधाम्नि भूम्ना पर्यन्तसद्वासु किमर्थमचूचुरस्त्वम् ।

मुष्णंश्च किं व्यजघटो घटशेषमग्रे गोपीजनस्य परिहासपदं किमासीः ॥ ३८ ॥

ஸத்யேவ கவ்யநிவஹே நிஜதாம்நி பூம்நா பர்யந்த ஸத்மஸு கிமர்த்த மகுசுரஸ் த்வம்,
முஷ்ணம்ச் ச கிம் வ்யஜகடோ கடசேஷ மக்ரே கோபீஜநஸ்ய பரிஹாஸபதம் கிமரஸீ:

38

நிஜதாம்நி	ஸ்வ க்ருஹத்திலே	முஷ்ணந் ச	திருடினாயாகிலு மாகிருய்
கவ்ய நிவஹே	நவநீதாதி த்ரவ்ய ராசியானது	கடசேஷம்	புத்தசேஷமான பாத்திரத்தை
பூம்நா	அதிகமாக	அக்ரே	எண் முன்னே
ஸத்யேவ	இருக்கச் செய்தேயும்	கிம் வ்யஜகட:	ஏன் உடைத்தாய் ?
பர்யந்த ஸத்மஸு	அண்டை வீடுகளிலே	கோபீஜநஸ்ய	ஆய்ச்சிகளுக்கு
த்வம்	நீ	பரிஹாஸபதம்	ஏச்சுக்கிடமாக
கிமர்த்தம்	} ஏன் திருடினாய் ?	கிம் ஆஸீ:	ஏன் ஆனாய் ?
அகுசுர:			

* அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ்செய்யும் எம்பெருமான் நந்தகோபால னுடைய திருமாளிகைபிலே பிறந்துவைத்து அங்கே கவ்யங்களுக்குக் குறைவுண்டாய் பிறர் மனையிலே புக்குக் களவாட வேணுமோ ? "வைத்த நெய்யும் காய்ந்த பாலும் வடிதயிறும் நறு வெண்ணெயும், இத்தனையும் பெற்றறியே நெம்பிரான் ! நீ பிறந்த பின்னை " என்று யசோதை சொல்லும்படி, க்ருஹத்திலேயுள்ள ஸ்வகவ்யமடங்கலும் புஜித்தும், அதில் பர்யாப்தி பிறவாதே அசலகங்களிலும் புகுந்து களவுசெய்தது என்னோ ? "வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை வெற்பிடைபிட்டு" என்றும், "மோரார் குடமுருட்டி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெய்க் கலத்தை உடைத்தும் மோர்க்குடத்தை யுருட்டி யும் போந்தது என்னோ ? "பாணையில் பாலைப்பருகிப் பற்றா தாரெல்லாம் சிரிப்ப" என்றும், "வேயினன்ன தோள் மடவார் வெண்ணெயுண்டானிவனென்று ஏசுநின்ற வெம்பெருமான்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆய்ச்சியர் சிரிக்க நின்றது என்னோ ?

இப்படி செய்ததுக் கெல்லாம் கேவலலையேயிதே ப்ரயோஜனமென்றதாய்த்து. ஆசிரிதருடைய ஹஸ்தஸ்பர்ச முள்ளதொரு த்ரவ்யமே தனக்கு போக்யமென்னுமிடத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்துப் பிறநுடைய கவ்யங்களை வாரியுண்டது. "வெறுங் கலத்தை வெற்பிடைபிட்டு அதனோசை கேட்கும்" என்கிறபடியே கலம் உடைகிறபோதை ஓசை கேட்டுக் களிக்கைக்காக வாய்த்து குன்யபாத்திரத்தை உடைத்திட்டது. ... 38

यज्ञाम नाथ नवनीतमचूचुरस्त्वं तच्छादनाय यदि ते मतिराविरासीत् ।

किं मुरध ! दिग्धममुना करपल्लवं ते गात्रे प्रमृज्य निरगाः किल निर्विशङ्कः ॥ ३९ ॥

யந் நாம நாத நவநீத மகுசுரஸ் த்வம் தச் சாதநாய யதி தே மதி ராவிராஸீத்,

கிம் முக்த்த திக்த்த மமுநா கரபல்லவம் தே காத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய நிரகா: கில நிர்விசங்க:

39

ஹே நாத	கண்ணபிரானே !	தே	உனக்கு
த்வம்	நீ	மதி: ஆவீராஸீத்	} எண்ணமுண்டானால்
யத் நவநீதம்	யாதொரு வெண்ணெயை	யதி	
அகுசுர:	களவுகண்டாயோ	ஹே முக்த்த	} மறைக்கும் வழிதெரியாத முக்த்தனே !
தச்சாதநாய	அதை மறைப்பதற்கு		

அமுநா	இந்த திருடின வெண்ணெயாலே	பஞ்சமருஜ்ய	தடவிக்கொண்டு
திக்த்தம்	பூசப்பட்டிருந்த	நிர் விசங்கஸ் ஸந்	நிர்பயனாய்க் கொண்டு
கர பல்லவம்	தளிர்போன்ற கையை	நிரகா: கில	வெளிப்புறப்பட்டாயன்றோ:
தே காத்தே	உன்னுடைய உடம்பில்	கிம்	இது என்னோ?

ஒருநாள் ஓரிடத்திலே கண்ணன் வெண்ணெய் களவு செய்யா நிற்கச் செய்தே உடையவர்கள் வருகிற சுவடறிந்து கையது வாயதான வெண்ணெயை மறைத்திடவேணுமென்றெண்ணி “வாயிலேயாவது கையிலேயாவது வெண்ணெய் யிருக்கக்கண்டாலன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படலாவது; கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி ஆக்கிவிடுவோம்” என்று வெண்ணெயை யெல்லாம் உடம்பிலே பூசிக்கொண்டு “இனி நாம் யாருக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை” என்று நிர்பயனாய் வெளிப்புறப்பட்டா னென்கிற ஒரு முகத்த சேஷ்டிதத்தை அநுஸந்தித்து, என் நாயனே! இப்படியும் ஒரு மௌக்த்ய முண்டோ? நவரீத செளர்யத்தை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளிப்படையாம்படிக்கீடான கார்யம் செய்தாயே! ; இது வஸ்துத: மௌக்த்யத்தாலோ? அன்றி மௌக்த்ய பாவநையாலோ? சொல்லாய் என்கிறார் போலும்.

...

...

...

39

त्वामन्यगोपगृहगव्यमुप यशोदा गुर्वी त्वदीयमवमानममृष्यमाणा ।

प्रेम्णाऽथ दामपरिणामजुषा ववन्ध तादृक्न ते चरितमार्यजनाः सहन्ते ॥ ४० ॥

த்வா மந்ய கோபக்ருஹ கவ்யமுஷம் யசோதா குர்வீ த்வதீய மவமான மம்ருஷ்யமாணா. ப்ரேம்ணாத தாம பரிணாமஜுஷா பபந்த தாத்ருங் ந தே சரித மார்யஜநாஸ் ஸஹந்தே.

40

குர்வீ	பெருமதிப்பையுடையவளான	தாம பரிணாமஜு	தாம்பாய் பரிணமித்த
யசோதா	யசோதையானவள்	ஷா	
த்வதீயம் அவமா	உன்னுடைய பரிபவத்தைப்	ப்ரேம்ணா	ப்ரேமத்தாலே
நம் அம்ருஷ்ய	பொருதவளாய்	பபந்த	கட்டினாள் :
மாணா		தே தாத்ருக்	அப்படி ரீ கட்டுண்டா
அந்ய கோபக்ரு	வேறு இடையர்களின் மனை	சரிதம்	யென்கிற செய்தியை
ஹ கவ்யமுஷம்	களிலுள்ள கவ்யங்களைத்	ஆர்ய ஜநா:	ஆழ்வார்போல்வார்
த்வாம்	திருடின உன்னை	ந ஸஹந்தே	ஸஹிக்கமாட்டுகின்றிலர்.
அத	பிறகு		

“மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடை யாப்புண்டு எத்திற மரவினோ டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிலே! என்று கண்ணபிரான் நவரீத செளர்யத்துக்காக * கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டு கிடந்தபடியை அநுஸந்தித்து ஆழ்வார் ஆறு மாஸம் மோஹித்திருந்ததைப் பேசுகிறார். “மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்! வெண் ணெயே யன்று இருந்த பாலும் பதின்சுடம் கண்டிலேன்” என்று அந்ய கோபக்ருஹிணி கள் வந்து முறைப்படுவர்களிறே. [குர்வீ] “மானமுடைத்துங்களாயர் குலம்” என் னுப்படியான அபிமானமுடையவளென்கை. [த்வதீய மவமான மம்ருஷ்யமாணா] கேளா ராயர்குலத்தவர் இப்பழிகெட்டேன் வாழ்வில்லை” என்னுமவளிறே. [அத தாம பரி ணாமஜுஷா ப்ரேம்ணா பபந்த] யசோதை தான் ப்ரேமத்தாலே உன்னைக் கட்டிவைத்தா ளத்தனை போக்கி மநஸ்ஸில் மாதஸர்யமில்லையிறே. “அன்புற்று நோக்கி யடித்தும் பிடித்தும்” என்றிறே ரீதானும் சொல்லுவது. அவளுடைய ப்ரேமமே தாம்பாக வடிவு கொண்டதித்தனை. தாமபந்தநம் ப்ரேமகார்யமென்றபடி.

[தே தாத்தருக் சரிதம் ஆர்யஜநா ந ஸஹந்தே] இங்ஙனே நீ கட்டுண்டிருந்தாயென்கிற சரிதத்தைப் ப்ரஸ்தாவித்த மாத்திரத்திலும் ஸஹித்திருக்கமாட்டாதே * எத்திறமென்று ஆறு மாஸம் மோஹிப்பர்களாய்த்து ஆழ்வார்போல்வார். ... 40

मात्रा यदि त्वमसि दामनि संनिबद्धः तच्छाविणामुदितचाशुषनिर्झराणाम् ।

वध्नासि हन्त हृदयं भगवन्कुतस्तत् सर्वो हि वश्यविषये विवृणोति वीर्यम् ॥ ४१ ॥

மரத்ரா யதி த்வமஸி தாமநி ஸந்நிபத்த: தச் ச்ராவிண முதித சாக்ஷ நிர்ஜராணாம்,

பத்நாஸி ஹந்த ஹ்ருதயம் பகவந் குதஸ்தத் ஸர்வோ ஹி வச்யவிஷயே விவ்ருணோதி வீர்யம் 41.

வேற பகவந்	பெருமானே !	ஹ்ருதயம்	மநஸஸை
த்வம்	நீ	பத்நாஸி ஹந்த	கட்டுகிறாயே !
மாத்ரா	தாயான யசோதையாலே	தத் குத:	அது ஏதோ !
தாமநி	தாம்பிலே		(அதவா இது யுத்தமே.)
ஸம் நிபத்தோஸி	} கட்டப்பட்டாயாகில்	ஸர்வ:	ஸர்வஜநமும்
யதி		வச்ய விஷயே ஹி	தன் கையிலடங்கினவர்க
தத் ச்ராவிணாம்	} அந்த வருத்தாந்தத்தைக் கேள்விப்பட்டவர்களாயும்		ளிடத்திலன்றோ
உதிதசாக்ஷ நிர்ஜராணாம்		வீர்யம் விவ்ருணோதி தன் வீர்யத்தைக்காட்டுவது	

பிரானே ! * க்ருதப்ரதிக்ருதம் ஸர்வேபி தத் குர்வதே * என்றொரு ந்யாயமுண்டு ; நன்மை செய்தார்க்கு நன்மைசெய்கையும் தீமைசெய்தார்க்குத் தீமைசெய்கையும் க்ருதப்ரதிக்ருதமாம். உன்னைத் தாம்பாலே கட்டினவன் உன் தாய் ; அதற்கு நீ ப்ரதிக்ரிகையை செய்ய வேண்டில் அவனை நீ தாம்பாலே கட்டப் பார்க்கவேணும் ; அது செய்ய மாட்டிற்றிலை ; பின்னை என் செய்யா நின்றாயென்னில் ; அந்த அபதானத்தைக் கேட்டு ஈடுபட்டுக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் நிற்கிற ப்ரேம பரவசர்களினுடைய ஹ்ருதயத்தை பந்திக்கிறுயத்தனை. ஆர் பக்கலிலே செய்யவேண்டியதை ஆர் பக்கலிலே செய்கிறாய் !

[உதித சாக்ஷ நிர்ஜராணாம் தச்ச்ராவிணாம்] இதுவுமொரு ஆச்சரிய மென்கிறார் போலும். தாமபத்தனன்றோ கண்ணீர் விட வடுப்பது. உன்னுடைய தாமபந்த வருத்தாந்தத்தைக் கேட்டவர்களிடம் கண்ணீர் சொரியாநின்றார்கள். “ஆஹலாத சீத நேத்ராம்பு: புலகீ க்ருத காத்ரவாந், ஸதா பரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வ தேஹிபி:” என்றிருப் பவர்களைச் சொல்லுகிறது. [குதஸ்தத்] ப்ரதிக்ரிகையை பண்ணவேண்டில் உன்னைக் கட்டின ஜநநியையன்றோ கட்டவேண்டும் ; அது செய்யாதே நிரபராதராய் ஆர்த்தராயிருப்பாரைக் கட்டிவைப்பது என்னோ ? பக்தர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை பந்தித்ததாகச் சொல்லுகிறது என் கொண்டென்னில் ; அந்த ஸௌசீல்யத்திலேயே ஈடுபட்டு “எத்திறம்” என்றும் “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்றும் “எழில்கொள் தாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு எள்கு நிலையும்” என்றும் நெஞ்சு பிணிப்புண்டு பேசும்படியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது.

“குதஸ்தத்” என்றவர் தாமே ஸமாஹிதராகிறார் [ஸர்வோ ஹி வச்ய விஷயே விவ்ருணோதி வீர்யம்] லோகத்திலே இது வழக்கமேயிறே ; தனக்கடங்கினார் பக்கலிலே வீர்யம் செலுத்துமிறேயுள்ளது. யசோதை தனக்கு வச்யான உன்னளவிலே தன் வீர்யம் காட்டினான் ; நீ உனக்கு வச்யரானார் திறத்திலே உன் வீர்யம் காட்டுதி என்று அர்த்தாந்தர ந்யாஸத்தாலே ஸமாஹிதரானபடி. ... 41

कान्तालकान्तममलं कमलायताक्षमुद्ग्विलासमुदितस्मितमुन्नसं च ।

वक्त्रं वहन् परम ! गोपगृहेषु किं त्वं गोपीमनांसि नवनीतमुताभ्यमोषीः ॥ ४२ ॥

கார்தாலகார்த மமலம் கமலாயதாக்ஷம் உத்ப்ருவிலாஸ முதிதஸ்மித முந்நஸஞ் ச,

வக்த்ரம் வஹந் பரம ! கோபக்ருஹேஷு கிம் த்வம் கோபீமநாம்ஸி நவநீத முதாப்யமோஷீ: 42

ஹே பரம !	பரமபுருஷனே !	உந்நஸம் ச	உயர்ந்த நாளிகையை
கார்த அலகார்தம்	} அழகிய திருக்குழல் நுனியையுடையதும்		யுடையதுமான
அமலம்		வக்த்ரம்	திருமுகமண்டலத்தை
கமல ஆயதாக்ஷம்	} தாமரைபோன்று நீண்ட திருக்கண்களையுடையதும்	வஹந் த்வம்	வஹியா நின்ற நீ
உத்ப்ரு விலாஸம்		கோபக்ருஹேஷு	ஆயர்மனைகளிலே
உதித ஸ்மிதம்	} உத்துங்கமான புருவவட்ட விலாஸத்தை யுடையதும்	கோபீ மநாம்ஸி	} ஆய்ச்சிகளின் நெஞ்சைக் களவுகண்டாயா ?
		அப்யமோஷீ:	
	} புன்முறுவ லுண்டாகப் பெற்றதும்	உத நவநீதம்	} அல்லது வெண்ணெயைக் களவு கண்டாயா ?
		(அப்யமோஷீ:)	

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

நவநீத செளர்யஸமயத்திலே வடிவழகிருந்தபடியை பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாக அனுபவித்து இனியராகிறார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

[பரம !] “வண்ணக் கருங்குழலாய்ச்சியால் மொத்துண்டு கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும். எண்ணற்கரிய னிமையோர்க்கும் சாழலே” என்னும்படியான பாரம்யத்தில் குறையில்லையிறே. [கார்தாலகார்தம்] பூர்வார்த்தத்திலுள்ள ஆறு விசேஷ ணங்களும் வக்த்ரமென்னும் விசேஷ்யபதத்திலே அந்நயிப்பன. “செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்னும்படியே. [அமலம்] மறுக் கழற்றின சந்த்ரமண்டலம் போலேயிருக்குமதாகையாலே நிஷ்களங்கமாயிருக்கும். [கமலாயதாக்ஷம்] அரவிந்தம் போன்று நீண்ட கண்ணினிறே. [உத்ப்ருவிலாஸம்] உத்துங்கமான ப்ரூபங்க ஸௌபாக்யமுடையது. [உதிதஸ்மிதம்] * படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்துபுக்குப் பசுவெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே தன்னிறத்தி னிருட்சியாலும் அவ்விடத்தினிருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச்செய்தே கையிலே வெண்ணெய்த் தாழிகள் தட்டின ப்ரியலாபத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கை விளக்காக அமுதுசெய்வென்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்ற இங்கே உதித ஸ்மிதமென்கிறது. “நாளினம் நிற்கக் கோள் விடுத்து வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட ஆனாய் தாயவனே” என்றது காண்க. [உந்நஸம் ச] “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ” என்று நித்யஸந்தேஹ ஜகமாயிறே கோலநீள் கொடிமூக்கிருப்பது. [வக்த்ரம் வஹந் த்வம்] இப்படி விலக்ஷணமான திருமுகமண்டலத்தை யுடையையான நீ [கோபீக்ருஹேஷு கிம் கோபீமநாம்ஸி அப்யமோஷீ: ? உத நவநீத மப்யமோஷீ: ?] ஆயர்மனைகளிலே புக்கு ஆய்ச்சிகளின் ஹ்ருதயங்களைக் கொள்ளுகொண்டாயோ? அன்றி வெண்ணெய்தான் கொண்டாயோ? இரண்டையுமே அபஹரித்தாய் என்பது கருத்து. நவநீத ஹரனாயும் மனோஹரனாயும் இருந்தாய் என்கை. “ஸுந்தரோருபுஜ ! நந்த நந்தநஸ்த்வம் பவந் ப்ரமர விப்ரமாலக:—மந்திரேஷு நவநீத தல்லஜம் வல்லவீ தியமுத வ்யகுசர:” என்றார் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada